

Yhteinen sävel

Neljä ystävästä.
Kaksitoista vuotta.
Yhdet Euroviisut.

KATRINA LOGAN

Minerva

Yhteinen sävel

Yhteinen sävel

KATRINA LOGAN

Englannin kielestä käänänyt

Matilda Forstadius

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

www.minervakustannus.fi

Englanninkielinen alkuperäisteos
Katrina Logan: *Somewhere in the Crowd*
© Katrina Logan, 2023

Suomenkielinen laitos
© Minerva Kustannus, 2024
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Matilda Forstadius

Kansi: Emilia Mensalo / Taittopalvelu Yliveto Oy
Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-410-050-2

Painettu EU:ssa

Uneksijoille

PROLOGI

Brighton, Iso-Britannia

1974

Lauantai 6. huhtikuuta

Siinä hän taas on.

Tom huomasi hänet jo aiemmin, ennen kuin heidät ohjattiin sisälle Brighton Dome -saliin etsiytymään paikoilleen illan esitystä varten. Tyttö kiinnitti Tomin huomion välittömästi. Kun muu yleisö parveili sisäänkäynnin tuntumassa tummissa puvuissaan ja paltoissaan, tyttö seiso i paikoillaan keltaisessa leningissään. Tomin oli pakko hymyillä hänet nähdessään.

Nyt he istuvatkin jo samalla rivillä, vasemmalla parvella. Tom arvelee tytön olevan hänen laillaan vanhempiensa seurassa. Tomin isä työskentelee tuottajana BBC Radio Brightonissa, ja sitä kautta he ovatkin saaneet liput Euroviisuihin. Tom tietää olevansa onnekas päästessään saliyleisöön. Orkesterin kajauttaessa tunnusmusiikin alkutahdit hänen rinnassaan kuohahtaa. Hän on täällä. Sitten, taputtaessaan illan juontajalle Katie Boylelle, hän sattuu katshtamaan samalla rivillä istujia, ja siinä hän istuu, vain muutaman penkin päässä: keltaleninkinen tyttö.

Tyttö on siro ja korkeintaan 162-senttinen. Pehmeä, ruskea kiharapilvi laskeutuu olkapäille, ja epäsiisti otsatukka korostaa suuria silmiä ja herkkiä kasvonpiirteitä.

Tom yrittää keskittyä ensimmäisen esiintyjän noustessa lavalle, mutta Suomen edustaja ei saa pidettyä hänen huomiotaan; Tom vilkuilee tyttöä salaa kuunnellessaan esitystä. Hän hurraa muun yleisön joukossa Olivia Newton-Johnin lipuessa lavalle edustamaan Britanniaa ja hymyilee itseksensä nähdessään keltapukuisen tytön nyökyttelevän ”Long Live Love” -kappaleen tarttuvan kertosaäkeen tahtiin.

Aluksi Tom ei osaa sanoa, mikä tekee tytöstä niin lumoavan, mutta vähitellen hän tajuaa sen johtuvan tytön paneutumisesta esitykseen. Tämä nojautuu eteenpäin penkillään esiintyjien saapuessa lavalle, silmät uteliaisuutta loistaen, ja nostaa kätensä korkealle ilmaan taputtaessaan taiteilijoille. Koko muu yleisö – smokkipukuisten miesten ja korkeakauluksisten, viimeisen päälle käherrettyjen naisten rivistö – vaikuttaa tyttöön verrattuna hillityltä ja estyneeltä. Tom on aina ollut ujo, varautunut ja epävarmuuden riivaama, mutta tämä tyttö sen sijaan vaikuttaa uhkuvan sellaista itsevarmuutta, jota Tom toivoisi itselleenkin.

Kun tulee Ruotsin vuoro, Tom irrottaa katseensa tytöstä nähdäkseen, mille tämä hihittää niin kovasti. Orkesterinjohtaja on marssinut saliin täydessä Napoleon-tällingissä. Tom naurahtaa ja kohottaa sitten ällistyneenä kulmiaan nähdessään Ruotsin edustajan Abban räikeät, kimaltavat esiintymisasut. Toinen naislaulajista seisoo esiripun tuntumassa odottamassa vuoroaan. Hänellä on yllään jonkinlainen sininen satiinihaalari ja hopeakimalteiset korokesaappaat. Miespuolisella kitaristilla on samanlaiset saappaat.

”Hyvin erikoinen ulkonäkö”, Tomin edessä istuva mies tuhahtaa paheksuvasti.

Tomia kommentti ärsyttää. Yhtyehän näyttää suorastaan fantastiselta.

Salin valot himmenevät, orkesteri aloittaa ja molemmat laulajat loikkivat lavan etureunalle leveät virneet kasvoiltaan. Heistä pursuava energia on tarttuvaa.

Laulajat alkavat laulaa ”Waterloota” ja koko sali tuntuu syttyvän. Esitys on hauska ja pirteä ja *loistava*. Tom on esityksen lumoissa. Hän ei voi olla lyömättä jalallaan tahtia ja antamatta hartioidensa tanssia, eikä edes huomaa siirtyneensä aivan penkin reunalle istumaan. Jos hän olisi yksin eikä keskellä täyttä konserttisalia, hän nousisi tanssimaan. Ja sepä olisikin jotain, sillä Tom ei tanssi koskaan. Jokin tässä kappaleessa vain saa hänet tuntemaan itsensä kovin kevyeksi ja onnelliseksi ja uskomaan, että kaikki järjestyy kyllä.

Kun kappale loppuu ja Abba aloittaa kumarrukset, Tom unohtaa missä on ja pomppaa jaloilleen taputtamaan ja hurraamaan. Hän kuulee äitinsä järkyttyneen henkäisyn ja tuntee tämän nykivän häntä takinliepeestä vaatien häntä istumaan alas. Kaiken järjen mukaan Tomin pitäisi nolostua yllättävästä ja epäluonteenomaisesta käytöksestään ja vajota takaisin penkkiinsä, mutta niin ei tapahdu.

Se taas johtuu siitä, että hän ei ole ainoa, joka on jalkeilla.

Myös keltaleninkinen tyttö seisoo ja hurraa. Huomautessaan, että joku muukin reagoi yhtä innostuneesti, tyttö kääntyy katsomaan Tomin suuntaan.

Heidän katseensa kohtaavat.

Säteilevästi hymyillen tyttö taputtaa käsiään korkealla ilmassa katsoen koko ajan Tomia silmiin, häntä ilahduttaa

jakaa tämä puhdasta iloa säkenöivä hetki jonkun kanssa. Isänsä käskiessä tytön takaisin istumaan tämä kohauttaa Tomille olkiaan, kuin sanoakseen, että he yrittivät parhaansa, ikään kuin he olisivat yhteisessä veneessä.

Ikään kuin Tom olisi ainoa, joka ymmärtää häntä.

Tom istuu hitaasti takaisin alas. Hetken päästä hän vilkaisee jälleen tytön suuntaan toiveikkaana ja henkeään pidätellen. Tyttö katsoo hymyillen takaisin. Siitä eteenpäin koko ilta on Tomille pelkkää sumua.

ENSIMMÄINEN LUKU

Oslo, Norja

2010

Lauantai, 29. toukokuuta

Millie on täällä. Hän on vihdoinkin *täällä*.

Vellovan väkijoukon keskellä seistessään hänen on vaikea edes uskoa, että tämä kaikki on todellista. Hän on Oslossa, Euroviisujen finaalissa. Millie on katsonut kilpailua uskollisesti isovanhempiensa luona vuosikaudet, mutta viimeinkin hän on oikeasti paikan päällä. Ympärillä on faneja kaikkialta maailmasta. Kaikki on vielä ihmeellisempää kuin Millien kuvitelmissa. Areenan tunnelma on sähköinen yleisön odottaessa esityksen alkamista. Kaikki hurraavat, huutavat ja heiluttavat lippujaan ylpeinä ja leveästi hymyillen – tilaisuus on vertaansa vailla, todellinen onnellisuuden kupla.

Ja tänä vuonna Millie saa olla mukana.

”Sinulla on selvästi herkkä hetki meneillään”, James nauuraa. Millien paras kaveri koulusta on lähtenyt reissuun Millien ja tämän isovanhempien kanssa. Hän tuuppaa Millien käsivartta. ”Eikö olekin uskomatonta?”

”On.” Millie hymyilee säteilevästi. ”Ihanaa, että olet täällä kanssani.”

James virnistää. Hänen poskilleen sivelemänsä punainen kimalle loistaa valoissa, ja silmät tuikkivat pyöreiden silmälasien takaa. James haluaisi kuollakseen uudet lasit, mutta hänen vanhempansa eivät suostu, sillä silmälasit ovat kalliita. James inhoaa lasejaan, sillä ne ”pilaavat hänen tyyliinsä”, mutta Millien mielestä hän näyttää niissä hyvältä. Kiharat mustat hiukset, sielukkaat suklaasilmät ja vahva leuka tekevät Jamesista komean, ja hänen olemuksensa on vaivattoman tyylikäs.

Tätä iltaa varten James on valinnut erityisen asun. Tyypillisten ruutupaitojen ja kapeiden farkkujen sijaan hänellä on yllään paikallisen kirpputorin rekiltä löytynyt koboltinsininen samettipaita ja kapeat, violettia hohtelevat housut. Ne hän on ostanut pari viikkoa aiemmin eräästä omalaatuisesta brightonilaisesta vaateliikkeestä. Kaupan omistaja yritti saada hänet ostamaan vaaleanpunaisen silinterihatun, ja Millie huomasi, että James harkitsi asiaa, kunnes huomasi hintalapun. Siispä Jamesilla on asusteinaan olkapäille kietaistu Ison-Britannian lippu ja sen väreihin sointuvat paljettiraidat poskilla.

James yritti rohkaista Millietä pukeutumaan finaaliin hieman rohkeammin – olihan hän kirpputorilla yllättänyt Millien hypistelemästä hopeista, puhvihihaista mekkoa. Mutta Millie pudotti vaatteen käsistään salamannopeasti, käski Jamesia olemaan ihmisiksi, punastui raivokkaasti ja kääntyi pois.

Eikä Millie voi tuollaisiin vaatteisiin pukeutua, vaikka James sanoisi mitä. Tuollaisia mekkoja käyttävät ihmiset, jotka kiinnittävät kaikkien huomion astuessaan huoneeseen, jotka kantavat itsensä ryhdikkäästi ja itsevarmasti, ja

jotka osaavat viestittää hyväksyntää tai tyytymättömyyttä pelkällä katsella. Sellaiset ihmiset, joiden suosioon ja lähipiiriin ihmiset halusivat päästä.

Millie ei ole sellainen ihminen. Hän on ensinnäkin pienikokoinen, mutta näyttää usein vielä pienemmältä, sillä hänellä on tapana kyyristellä. Hän jää useimmiten huomaamatta väkijoukossa ja käyttää mieluummin yksivärisiä, tummia vaatteita, jotka auttavat häntä sulautumaan joukkoon. Tänäpä on kuitenkin Euroviisut, joten Millie on nähnyt vähän vaivaa. Hänellä on tumma vyöllä varustettu mekko, jossa on pieniä valkoisia tähtiä, ja jalassa sukka-housut ja mustat saappaat. Hän on suoristanut puolipitkät hiuksensa – hän oli perinyt isoäidiltään tumman kiharapilven – ja levittänyt parhaansa mukaan ripsiväriä, poskipunaa ja luumunväristä huulipunaa, jonka hän oli äkkiä ostanut kokeiltuaan ensin paria väriä kämmenselkäänsä ja huomattuaan myyjän tuijotuksen. Häntä alkoi kuumottaa, että myyjät nauraisivat hänelle jälkeinpäin, ja hän halusi äkkiä pois. Ehkäpä myyjät ihmettelisivät, miten hän saattoi kuvitella voivansa käyttää niitä huulipunia.

”Olen Euroviisujen finaalissa Oslossa – tämä on ainutkertainen kokemus!” James vastaa hurmioituneena. ”En jättäisi tätä väliin mistään hinnasta!”

Hän kääntyy puhuttelemaan vieressä seisovaa Millien isoäitiä. ”Kiitos vielä kerran, että sain tulla, Julie.”

”James, olet perheenjäsen”, Julie hymyilee ja tarttuu Jamesin käsivarteen. ”Ja olet tullut meille katsomaan Euroviisuja jo pitkään! Emme voisi kuvitellakaan tulevamme tänne ilman sinua. Eikö niin, Tom?”

Millien isoisä nyökkää. ”Näin on.”

”Sitä paitsi, tuskinpa seitsemäntoistavuotiaan olisi kovin hauskaa lähteä Osloon-matkalle vain tylsien isovanhempiensa kanssa”, Julie huomauttaa nyökäten Millien suuntaan. ”Me olemme varmaan hirveän noloja.”

”Ettekä ole!” Millie vastustaa. ”Mehän olemme täällä teidän ansiostanne!”

Julie naurahtaa ja kietoo kätensä miehensä käsivarren ympäri. Tom taputtaa hänen kättään hellästi. Julie ja Tom tapasivat ensimmäisen kerran Euroviisujen yleisön joukossa, kun Iso-Britannia isännöi Euroviisuja Brightonissa vuonna 1974, joten laulukilpailulla on aina ollut erityinen paikka heidän sydämissään.

”Muistatko, kun tulin ensimmäistä kertaa kuuluisiin euroviisubileisiinne?” James kysyy innostuen. ”Kuinka vanhoja me olimme, Millie? Kolmetoista?”

”Kaksitoista”, Millie korjaa.

”Se oli ihan paras ilta”, James toteaa ja hymyilee muistolle. ”Kerroit aina koulussa isoista juhlista, joita isovanhempasi järjestivät joka vuosi, ja odotin pitkään, että kutsuisit minut. Olen melko varma, että kutsuin lopulta itse itseni.”

”Niin teit”, Millie vahvistaa. ”Mutta vain siksi, että olin liian ujo pyytääkseni sinua mukaan! En ollut varma, tiesitkö edes, mitä Euroviisut ovat. Olit ainoa ystäväni koulussa ja pelkäsin, että juhlat saattaisivat karkottaa sinut lopullisesti.”

”Ihan viisas huolenaihe, jos totta puhutaan. Julien puvut ovat toisinaan niin räikeitä, että moni juoksee niitä karuun”, Tom kiusoittelee.

Julie tuhahtaa ja läimäyttää miestänsä leikkisästi kädelle, kun tämä naureskelee omalle vitsilleen. ”Euroviisussa

kuuluukin esiintyä räikeissä ja värikkäissä tamineissa, anteeksi nyt vain. Ja tietääkseni meidän juhlamme eivät ole pelottaneet ketään – päin vastoin, niihin tulee vuosi vuodelta enemmän väkeä. Viime kerralla pelkäsin, etteivät kaikki mahdu taloon!”

”Juhljoita riitti kadulle asti”, Millie muistelee.

”Kyllä vain. Meidän piti paimentaa ihmisiä takaisin sisälle. Onneksi naapureita ei haitannut”, Julie muistelee. ”Se saattoi johtua siitä, että he liittyivät itsekin seuraan. Jopa naapurin Barry tuli paikalle – muistatko, kun kehotin häntä hakemaan ukulelen ja soittamaan sitä kaikille? Oli upeaa nähdä hänen osallistuvan johonkin! Raukka parka on yleensä niin sisäänpäin kääntynyt.”

”Olisi ollut vielä upeampaa, jos hän olisi osannut enemmän kuin yhden laulun”, Tom mutisee; hän ja Millie jakavat hymyn. ”’Tuiki, tuiki tähtönen’ on ihan hyvä kappale, mutta kuudennen esityksen jälkeen se alkoi maistua puulta.”

Millien ensimmäinen muisto Euroviisuista on hänen isovanhempiensa vuotuiset viisujuhlat hänen ollessaan kuusi-vuotias. Hän muistaa laskeutuneensa portaita alas tummanpunaisessa juhlamekossa, johon hän oli siihen aikaan kiintynyt, ja talo oli täynnä yliampuvasti pukeutuneita vieraita, joista jokaisella oli yllään eri maan värit. Kuten kaikki tietävät, mummon ja vaarin euroviisubileisiin ei pukeuduta vähän sinne päin, eikä tuo ilta ollut poikkeus. Televisio oli päällä olohuoneessa, ja esitykset pauhasivat täyteen ääneen täyttäen talon musiikilla. Ihmiset svengailivat ja tanssivat toisiaan, ja Millien muistijälki juhlista on värien, valojen ja riemun sekasotku. Tuntui kuin hän olisi astunut aivan uuteen maailmaan.

Siitä lähtien Millie oli koukussa, vaikka olisi hänen toki ollut vaikea kasvaa isoksi tulematta viisufaniksi. Hänen isovanhempansa ovat omistautuneet kisalle, ja se tuntuu olevan Milliellä veressä, sillä mummo ja vaari hänet ovat kasvattaneet. Heti kun Millie oli tarpeeksi vanha, hän auttoi isovanhempiaan suunnittelemaan vuosittaisia euroviisubakkanaaleja, joilla oli perhekalenterissa yhtä tärkeä asema kuin joululla – ainakin kaikille paitsi Millien äidille Aggieille. Tämä ei voi sietää viisuja ja kokee vanhempiensa intohimon niitä kohtaan kiusalliseksi ja raivostuttavaksi. Hän ei yritä mitenkään peitellä halveksuntaansa koko asiaa kohtaan, eikä hän ole koskaan osallistunut viisujuhliin.

Totta puhuen Millie ei haluakaan, että Aggie tulee. Äiti vain latistaisi tunnelmaa naljailullaan ja ivallisilla kommentteillaan. Aggie on työnarkomaani, joka asuu Lontoossa ja näyttää vierailevan Brightonissa vain silloin, kun se sopii hänen kiireiseen matka-aikatauluunsa. Aggie katsoo kaikkea hauskaa ja iloista nenänvarttaan pitkin, joten Millien puolesta hän saakin pysyä loitolla.

”Euroviisubileenne ovat *legendaarisia*”, James intoilee Julielle ja Tomille ja osoittaa sitten sanansa Millielle. ”Meidän ystävyttömme vain vahvistui siitä, että kutsuin itseni teille. Olin kyllä katsonut Euroviisuja ennenkin, mutta en tiennyt, että niitä voi juhlia tuolla tavalla. Ei meillä noteerattu Viisuja mitenkään. Jo ensimmäisissä juhlissa teillä rakastuimme Euroviisuihin ja kaikkeen, mitä ne edustavat. Olen perheellenne paljosta velkaa. Kiitos, että toitte Viisut elämäni.”

Julie ja Tom hymyilevät toisilleen lempeästi.

”Ja kuvitelkaa, voisin juuri nyt olla kotona paiskimassa töitä ja jäämässä paitsi tästä kaikesta!” James jatkaa

kauhistuneen oloisena. ”Julie, onneksi sait vanhempani vakuuttumaan siitä, että tänne tuleminen tekisi meille hyvää.”

”Ymmärrän kyllä, että heitä arvelutti päästää sinua Osloon niin lähellä tenttejäsi”, Julie vastaa. ”Mutta aivot kaipaavat välillä taukoa lukemisesta. Tämä virkistää sinua! Olet palatessasi valmiina mihin vain.”

”Kunhan saan tarpeeksi hyvät arvosanat”, James sanoo laittaen sormensa ristiin.

”Tietenkin saat”, Millie vakuuttaa. ”Olet tehnyt enemmän töitä kuin kukaan muu meidän vuosikursillamme. Olen tuskin nähnyt sinua viime aikoina, olet ollut niin uppoutuneena kirjoihisi. Sinulla on vielä runsaasti aikaa lukea, kun pääset kotiin.”

”Brightonin yliopisto saisi olla tyytyväinen jos sinut saa”, Tom lisää silmät tuikkien. ”Sinusta tulee vielä huikea nuori journalisti!”

”Huikea nuori *musiikkitoimittaja*”, James korostaa leveästi virnistäen. ”Mutta olet oikeassa, on tärkeää pitää taukoja kokeisiin lukemisesta, enkä keksi mitään paikkaa, jossa olisin mieluummin. Katsokaa nyt!” James viittilöi heitä ympäröivän yleisön suuntaan. ”Missä muualla on *tällaista*? Sali täynnä erilaisuutta, aitoutta, hyväksyntää ja iloa. Kukaan ei ole muukalainen tällä areenalla. Olemme kaikki samassa veneessä, vailla tuomitsemista, vailla rajoja.”

Millie katsoo edessään istuvia kolmea naista, joiden kasvoille on maalattu Kreikan liput. He keskustelevat vilkkaasti vieressä istuvan miehen kanssa, jolla on Irlannin lippu olkapäällään ja vihreää glitteriä harmaassa, karheassa parrasaan. Samaan aikaan lähellä oleva norjalaispoikien ryhmä

on aloittanut keskustelun brittiläisen pariskunnan kanssa ja kysynyt heiltä, mihin he uskovat brittien sijoittuvan tänä vuonna. He nauravat sydämellisesti pariskunnan vastaukselle ja toivottavat heille onnea. Ilmapiiri on todellakin aivan erityinen.

Voisipa Millie pysäyttää ajan ja jäädä ikuisiksi ajoiksi tähän hetkeen: seisomaan keskelle Euroviisujen yleisöä, jossa ei ole väliä kuka tai mikä olet. Tärkeintä on, että olet onnellinen. Millie sulkee silmänsä ja vetää syvään henkeä.

”Mitä sinä teet?” James kysyy. ”Onko sinulla taas herkkä hetki?”

Millie nyökkää pitäen silmänsä kiinni. ”Luin jostain, että jos haluaa säilyttää muiston jostakin tietystä hetkestä, täytyy sulkea silmät ja hengittää syvään – se saa ajan pysähtymään.”

”Siinä tapauksessa liityn seuraan”, James ilmoittaa, ja Millie kuulee Jamesin vetävän äänekkäästi henkeä hänen vieressään. He seisovat hiljaa vierekkäin ja yleisö vain huu-taa heidän ympärillään, vaikka kilpailu ei ole vielä alkanutkaan. Kovaääniset hurraahuudot vyöryvät yleisön läpi, ja Millien keho kihelmöi tulevasta jännityksestä. Hän ei halua koskaan unohtaa tätä tunnetta.

”Luuletko, että minulla voisi olla mahdollisuuksia Alexander Rybakin kanssa?” James kysyy yhtäkkiä.

Millie avaa silmänsä ja purskahtaa nauruun. ”Se siitä rauhallisesta meditaatiosta muistojen luomiseksi!”

”Mieleni harhaili”, James myöntää olkapäitään kohauttaen. ”Alexander Rybak on seksikäs ja lahjakas. Hän on hyvä saalis.”

”Puhumattakaan siitä, että hän on voittanut Euroviisut”,

Millie lisää hymyillen, ”mikä on itsessään aika vaikuttavaa.”

”Se on melkoinen saavutus”, James nyökkää. ”Kunpa vain keksisin kuinka pääsisin tapaamaan häntä. Unelmieni mies on juuri nyt takahuoneessa. Tunnen olevani niin lähellä häntä, mutta silti niin kaukana. Mitä jos suostuttelisimme jonkun päästämään meidät lämpiöön?”

”Ikävä murskata unelmasi, James, mutta vaikka pääsimmekin backstagelle, en ole varma, että sinä ja Alexander sopsitte yhteen. Hän on hetero, ja luulen, että hänellä on tyttöystävä.”

”Todellisuus on aina niin musertava”, James huokaa kaihoisasti. ”Mutta voisimme silti olla parhaita ystäviä. Ehkä hän antaisi minun soittaa viuluaan.”

”Ethän sinä soita viulua.”

”En niin, mutta minusta tuntuu, että olisin luonnonlahjakkuus.”

Yhtäkkiä valot himmenevät, ja yleisö kylpee violetissa valossa. Yleisön läpi käy huokausten aalto, joka muuttuu nopeasti hurraa-huudoiksi, ja lippujen meri kohoaa yleisön ylle. Millie tuntee ennenkokemattoman adrenaliiniryöpyn; James kiljuu hänen vieressään, tarttuu hänen käsivarteensa ja puristaa sitä tiukasti. He katsovat ylös kattoon, jonka siniset valot tuikkivat kuin tähdet, sitten valtavalle, lavan yllä riippuvalle valkokankaalle heijastuu euroviisufanien kuvia kaikkialta maailmasta. Yleisö puhkeaa raivokkaiisiin suosionosoituksiin, kun valkokangas hehkuu punaisena ja valokeilaan ilmestyy Alexander Rybak, joka seisoo yksin keskellä lavaa valkoisessa paidassaan ja mustassa liivissään, viulu vasemmassa kädessä.

James haukkoo henkeään.

Nyt areena on värjäytynyt punaiseksi, ja Alexander aloittaa esityksensä kappaleella ”Fairytale”, jolla hän voitti viime vuoden kisat. Muun yleisön lailla James ja Millie kailottavat mukana samalla kun tanssivat estottomasti ympäriinsä. Julie keinuu iloisesti heidän vierellään, kun taas Tom naureskelee perheensä innostukselle kädet puuskassa ja nyökyttelee päätään musiikin tahdissa. Sen enempää hän ei suostu tanssimaan.

”Minun on tavattava hänet!” James huutaa metelin yli, kun Alexanderin esitys päättyy. ”Meidän on pakko päästä takahuoneeseen.”

Millie naurahtaa, mutta katsoo äkkiä uudelleen Jamesin suuntaan huomattessaan, että tämä tuijottaa häntä toiveikkaasti ja silmät suurina.

”Et ole tosissasi”, Millie tarkistaa.

James nyökkää. ”Olen.”

”James, emme me voi... emme voi mennä kulissien taakse!”

”Miksi ei?”

”Koska ei sinne voi kuka hyvänsä vain mennä!” Millie huomauttaa kauhistuneena. ”Tämä on Euroviisujen finaali. Meillä on liput tänne yleisöön. Emme tunne ketään kilpailuun osallistuvaa!”

”Eivät he sitä tiedä”, James sanoo kohauttaen olkapäitään. ”Älä viitsi, Millie, mitä siinä menettää jos yrittää?”

”Ei meillä ole mitään mahdollisuutta päästä sisään! Se on ajanhukkaa. Miksemme voi vain nauttia siitä, että olemme katsomossa? Olemme täällä katsomassa esitystä.”

”Tulimme tänne euroviisuseikkailua varten!” James vastaa. ”Ajattele asiaa näin. Tulevina vuosina, kun olemme vanhoja ja tylsiä, kumpaa tarinaa kertoisit mieluummin:

"Kuulkaa, näin voi tapahtua ainoastaan Euroviisuissa", Ingrid sanoo valokuvauksen jälkeen. "Meidän elämämme eri puolilta maailmaa törmäävät toisiinsa. Tämä on maagista. Näin on tarkoitettu."

Euroviisufinaali, jännittynyt odotus, areena täynnä kimallusta, pää täynnä haaveita. Näissä tunnelmissa kohtaavat ja tutustuvat Millie, Noah, James ja Ingrid. Yhdessä vietetyn illan päätteeksi he solmivat elämänmittaisen ystävyuden ja vannovat valan: joka vuosi viisufinaalissa.

Valasta pidetään kiinni, vaikka vuosien mittaan unelmat ja rakkaudet vaihtuvat. Mutta kuten elämällä on tapana, se järjestää yllätyksiä ja vetää ystävyksiä eri poluille. Riittääkö Euroviisujen taika pitämään heidät yhdessä?

Yhteinen sävel on säkenöivä romaani ystävyydestä, unelmista ja Euroviisujen yhdistävästä voimasta.

Katrina Logan alias Katy Birchall on kirjoittanut useita nuorille aikuisille tarkoitettuja romaaneja, kuten *The It Girl* -sarjan, *Hotel Royale* -sarjan ja *Morgan Charmley: Teen Witch* -sarjan. Hän on myös kirjoittanut tietokirjan *How to be a Princess: Real-Life Fairy Tales for Modern Heroines*. Katy asuu Lontoossa kumppaninsa Benin ja pelastuskoiransa Bonon kanssa.

84.2

minerva
www.minervakustannus.fi